

A FELPÉCÉRT ALAPÍTVÁNYRÓL

Az Alapítványt 1999-ben alapította egy helyi, köztisztelőben álló vállalkozó, azzal a céllal, hogy ezzel is segítse a település fejlődését, szülőfaluja kulturális életét.

A bejegyzéssel egyidejűleg kérte a közhasznú minősítést is. Bejegyzés: PK.A.KH.51.099/1999.

1999 óta az Alapítvány közhasznú tevékenységei:

- egészségmegőrzés, betegségmegelőzés
- szociális tevékenység, családsegítés, időskorúak gondozása
- nevelés és oktatás, képességfejlesztés, ismeretterjesztés – melynek keretében Teleházat működtet az informatikai oktatás, ismeretszerzés érdekében
- kulturális tevékenység, mely kiterjed a kézműves szakkörök, játszóházak tartására, valamint a Tájház működtetésére
- természetvédelem, környezetvédelem, mely kiterjed a természeti környezet védelmére, és az épített környezet védelmére egyaránt.

Első lépésként összegyűjtöttük a falu történetét, és a fellelhető dokumentumok és emlékek alapján szerkesztettük és kiadtuk a *Felpéc a honfoglalástól napjainkig* című kötetet (monográfia – néprajzzal kiegészítve). A könyvbemutatón bemutattuk azokat az anyagokat is, amelyek a könyvbe nem fértek bele. Ide hívtuk meg a Hideg családot, akinek lakóháza örökségvédelem alatt állt, de annak sorsát nem tudták megnyugtatóan rendezni. A család falumúzeumot szeretett volna itt berendezni, de a rossz állapotú ház felújítása, annak anyagi terhei meghaladták az Érden lakó örökösök erejét és idejét. Az Önkormányzat nem tartott igényt a házra.

A könyvbemutató után úgy döntöttek az örökösök – látva az Alapítvány

terveit, munkáját –, hogy térítés nélkül átadják az ingatlant azzal a kikötéssel, hogy a Tánccsics utca 18. alatt álló örökségben múzeum, tájház működjön.

2003-ban került az épület az Alapítvány tulajdonába. Pályázati és támogatói segítséggel, helyi összefogással, társadalmi munkával 2004. szeptember 17-én, A Kulturális Örökség Napja országos rendezvényhez kapcsolódva felavattuk a Felpéci Tájházat. A felújítási tervvel egyidejűleg Sebestyén Ágnes és Dombi Alajos fiatal építészek elkészítették a bővítési tervet is, hogy a tájház működőképes lehessen, ott foglalkozásokat lehessen tartani. Fontosnak tartottuk a működőképességet, a közösségi, hagyományörző foglalkozások tartását, annál is inkább, mivel az iskola már csak alsó tagozattal működött a faluban, és annak gyereklétszáma is évről-évre csökkent. (Mára meg is szűnt az iskola.)

A múzeumi rész létrehozása után egy jelentős pályázati forrással a bővítés is elkezdődhetett, és a 2006. évtől már volt saját tulajdonú épülete az Alapítványnak foglalkozásaihoz.

A foglalkozások egyre bővültek, a Tájházzszövetség tagjaként annak országos programjaihoz csatlakozva népszerűsödik a Felpéci Tájház. A szakmai felügyeletet a Szentendrei Skanzen látja el, segítve a munkát is. Így vált valóra, hogy a 2008. évben Felpéci Tájház néven anyakönyvezésre került Tájházunk, mint „közérdekű muzeális kiállítóhely”. Ehhez néprajzos szakemberek adtak segítséget a szakleltár elkészítésében.

Kulturális programjainkat a Tájház köré szervezzük, elsősorban a falu, de népszerűségénél fogva egyre inkább igényt tartanak rá a környékbeli érdeklődők is, Győr város közelsége is jó hatással van a látogatottságra. Kernenct is építettünk és használunk már az udvaron. A diákcsoportok szívesen ve-

szik célpontul a helyet, és kérik az igényeiknek, érdeklődésüknek, a gyerekek korának megfelelő programokat, foglalkozásokat.

A Norvég Civil Támogatási Alap segítségével – a pedagógusokkal közösen – kidolgoztunk egy honismereti oktatási programot, és tömbösített órákon 4 környékbeli falu – GYÖMÖRE, KAJÁRPÉC, Győrszemere és Győrszentiván iskolái 4. osztályos tanulói vettek részt ezeken az oktatási napokon, ahol a hónapnak megfelelő mezőgazdasági munkákkal, az akkor lehetséges termények feldolgozását mutattuk be a gyerekeknek. Bevontuk ebbe a még élő idős embereket, hogy tapasztalataikat, tudásukat adják át a fiatalabbaknak, ami élményszerű és ugyanakkor kapcsolódik más tantárgyakhoz, segítve a tananyag könnyebb megértését. A forrás kiapadása után az oktatási program szünetel,

A 2004. évben felújított Felpéci Tájház

Zenés munka - káposztáról szól az ének

Az enesei néptáncosok Felpécen

ám a kidolgozott anyag modulonként is lehetőséget kínál, és reményekkel várjuk a következő norvég pályázat eredményhirdetését.

Szerveztünk hagyományörző lakodalmat, melyhez a felkészülést – leves-tészta, sütemény, főzéshez szükséges hozzávalók beszerzése – hagyományos módon a falu lakói végezték, de voltak, akik adományokkal járultak hozzá az előkészületekhez.

Szent Márton Napján Libat/ourhoz csatlakoztunk a szentendrei felhívás kapcsán, a győri Barokk Nosztalgia Művészeti Fesztiválhoz is csatlakoztunk, és Felpécen egész napos programmal vártuk a falu és környéke érdeklődőit (orgonahangverseny, templomi koncert, tájházi népzenei program, népi építészeti kiállítás).

2007-ben az első ízben rendezett Nemzetközi Alkotótáborral leraktuk a Felpéci Múzeum és Galéria alapjait, azzal, hogy a nálunk alkotó nagybányai, szatmárnémeti, salánki, ungvári és magyarországi településekről érkező festőművészek alkotásaikból – ellátásukért cserében – az Alapítványnak adományoztak az itt készült festményekből 2-2 képet. A 2008. és 2009. évben újra megrendezett hasonló táborral együtt ma 60-nál több festményünk – olaj, pasztell, akvarell – található a Kultúrházban, egy, az önkormányzat által szépen kialakított helyiségben az ide látogatók csodálatára, és a mi büszkeségünkre. Az alkotásokból más településeken is szerveztünk kiállítást, bemutattva Felpéct festményeken (BBMMK, Megyeháza aulája, Mercédesz Szalon, Tényő – Sokoró Fesztivál).

Jó kapcsolatot alakítottunk ki a Szlovákiában, Garamszentgyörgyön

lévő Duba Tájházzal. A garamszentgyörgyiek kulturális műsorukkal mutatkoztak be Felpécen 2012. szeptemberében a Kulturális Örökség Napjai rendezvényen. E barátság adott alapot arra, hogy a Mátyusföldi Muzeológiai Társaság – Danter Izabella elnök – meghívott Vágsellyére, hogy a közös pályázati programunkról beszéljek a „Hagyományok és értékek” című 2013. július 3-án, a szlovákiai magyar tájházak vezetőinek, fenntartóinak, tulajdonosainak szervezett programon. Mondandómat Duba Otília is kiegészítette felpéci emlényeivel, tapasztalataival.

Időszaki kiállításunkat a restaurált tárgyainkból állítottuk össze, melynek címe: „Továbbélő bútoraink”. Ország-

san is jelentős darabok ezek, ugyanis a régi – eredeti funkciójukat veszített – tulipános ládákat a felpéci asztalosok óriás éjjeliszekrénné – káslivá – alakították át, megőrizve rajta a festést és faragást, amik más nézetben láthatóak az új funkciót kapott bútorokon. Tovább élt – több generációt szolgált egy családban – az a szék is, melynek jelzetszáma: 1787 PJ, s amelynek tulajdonosai, használói a Péczy család tagjai anyakönyvben is megtalálhatóak. Példa értékű a tárgyak több generációs megbecsülése, a készítő becsülete, takarékosága.

A restaurált darabokból összeállított kiállítást szívesen megmutatnánk – vándorkiállítás keretében – más településeken is.

DOMBI ALAJOSNÉ a Felpéccért Alapítvány elnöke: 1949. december 21-én születtem a Győr-höz közeli kis faluban, Felpécen, ahol első élményeimet, a tanuláshoz szükséges betűvetést, olvasást is tanultam, szereztem barátokat, és igyekeztem szüleimnek jó gyermeke lenni. Középiskolába már Győrbe jártam a Kazinczy Gimnáziumba, és Pécsért szerettem volna tanári végzettséget szerezni, ám a felvételem nem sikerült. Mivel két jóval fiatalabb testvérem van, ezért munkába álltam – ahol kaptam állást – a Magyar Postán. A tervem az volt, hogy egy év múlva újra próbálkozom a tanulással, de megtetszett az önálló pénzkereset, az anyagi függetlenség, és az életemben mindig nagyon fontos dicsérő szavak, és ott ragadtam a Postán 1968-tól. Két év múlva – 1970-ben – férjhez mentem, és 1973-ra már kétgyermekes, boldog családom és feleség voltam. GYES után más lehetőség hiányában ott folytattam a munkát, ahol abba hagytam. Közép és felsőfokú szakmai tanfolyamok után már a Posta utódvállalatánál, a MATÁV-nál dolgoztam 1985-től, ahol a munkaügyi feladatok mellett az oktatási és kulturális – közművelődési – ügyek intézésével, szervezésével bíztak meg. Élveztem, szerettem ezt a munkát, de sajnos nem sokáig. 1990-ben – minden különösebb előzmény nélkül – kaptam egy agyi infarktust, stroke-ot, aminek következményeként bal oldalamba teljesen lebénultam. Még a 41. évemet sem töltöttem be, gyerekeim, férjem, szüleim teljesen kétségbe voltak esve. Én bíztam a gyógyulásban, de a „rokkantnyugdíjas” státuszom, maga a szó nagyon zavaró volt sokáig. Bántott az is, hogy nagyobb odafigyeléssel ez megelőzhető lett volna. Vasárnap estétől hétfő reggelig ugyanis csak egy ágyat kaptam ellátásként a kórházban! Először ugyan a Miért engem vert meg az Isten? foglalkoztatott, azután teltek az évek, megalapították az Alapítványt, és a kuratórium tagjai közé hívtak. Ez után folyamatosan azt éreztem, és hiszem ma is, hogy inkább egy lehetőséget kaptam, hisz mostani munkámat csak függetlenül, rokkantnyugdíjasan tudtam végezni kezdetektől fogva, ezt másként nem lehetett volna. Én úgy érzem: Nekem ezt kell tennem! Vannak persze nehéz pillanatok a civil világban, de hol nincsenek? Az Alapítvány céljai, tevékenysége, közhasznúsága, azok a momentumok, amik elfeledtetik a problémákat. És, ha nem is mindig kísérí emberi oldalról megértés, elismerés, a jó Isten áldása van azon. Nézem az Alapítvány kuratóriumának tagjait, és azt érzem, hogy aktív munka mellett még fiatalként, teljesen egészségesen sem lennék én sem képes arra, amit ma nagy kedvvel meg tudok tenni. Amit a számtalan önkéntes, tenni akaró ember segítségével megtettem – és teszek, amíg tudom tenni –, írásomban olvasható.